

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobce: **K. K.**
státní příslušnost Ruská federace
bytem X

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 12. 2025, č. j. CPR-37315-2/ČJ-2025-930310-V223,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 8. 12. 2025, č. j. CPR-37315-2/ČJ-2025-930310-V223, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 15. 10. 2025, č. j. KRPA-60626-27/ČJ-2025-000022-50 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) žalobci uložil povinnost opustit území členských států Evropské unie,

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Islandské republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „schengenský prostor“) podle § 50a odst. 2 písm. b), odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Současně žalobci stanovil povinnost vycestovat ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Důvodem pro uložení povinnosti opustit schengenský prostor byla skutečnost, že ode dne 16. 12. 2024 do dne 19. 2. 2025 žalobce neoprávněně pobýval na území České republiky (dále jen „ČR“) poté, co uplynula doba platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání.

2. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 23. 12. 2025 osobně na podatelně soudu domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce namítá, že je napadené rozhodnutí v rozporu s § 2 odst. 1, odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce má za to, že žalovaná vycházela z neaktuálních informací. Podle žalobce nenaplnjuje závazné stanovisko č. j. CPR-37315-2/ČJ-2025-930310-V223 požadavky uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81. Informace ve stanovisku musí být v maximální možné míře 1) relevantní, 2) důvěryhodné a vyvážené, 3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a 4) transparentní a dohledatelné. Žalobce poukázal na to, že zejména z jeho výsledku vyplývá, že na území ČR pobývá nepřetržitě (s výjimkou krátkodobých cest do své vlasti za účelem návštěvy rodiny) od roku 2013. Naposledy navštívil svou vlast před rokem 2022. Žalobce také výslovně při výsledku uvedl, že mu v případě návratu hrozí povolání k výkonu vojenské služby, neboť s ohledem na věk podléhá branné povinnosti. Žalovaná tuto skutečnost redukovala v napadeném rozhodnutí s odkazem na judikaturu toliko na „občanskou povinnost“, aniž by se jakkoli zabývala konkrétními okolnostmi a individuální situací žalobce. Ze spisu je přitom podle žalobce zřejmé, že žalobce dlouhodobě, veřejně a opakovaně vyjadřuje nesouhlas s politikou prezidenta Ruské federace Vladimira Putina, a to mimo jiné prostřednictvím svých veřejně dostupných příspěvků na sociálních sítích. Žalobce v zemi původu fakticky nežije již více než 12 let a ztratil k ní reálné sociální i hodnotové vazby a necítí se být nositelem loajality, jež by od něho mohla být rozumně vyžadována v podobě politické či dokonce vojenské angažovanosti. Riziko povolání k výkonu vojenské služby je třeba posuzovat ve spojení s politickými postoji žalobce a s reálným rizikem represí, které mohou v případě jejich zjištění v zemi původu následovat.
4. Žalobce považuje přístup žalované, která se spokojila pouze s formálními odkazy na judikaturu a neaktuální zdroje za nepřipustný. Žalovaná měla posoudit, zda vycestováním žalobce nedojde k zásahu do jeho základních práv, včetně porušení zásady non-refoulement a zákazu vystavení osoby vážné újmy. Mechanické přebírání judikatorních závěrů žalovanou nemůže obstát s ohledem na aktuální okolnosti případu.
5. Žalobce citoval z rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 23. 8. 2024, č. j. 21 A 34/2024-28, pasáž, ve které se městský soud zabýval odlišením povinnosti vykonat vojenskou službu jako občanskou povinnost a situace, kdy by se cizinec mohl podílet na válečných zločinech a zločinech proti lidskosti a kdy by mohl být vystaven

nepřiměřeným sankcím za nenastoupení výkonu služby. Odkazovaný rozsudek městského soudu se vztahoval k situaci v Ruské federaci s tím, že poukázal na to, že v Ruské federaci může docházet ke skryté mobilizaci, zároveň odkazoval na závěr francouzského nejvyššího azylového soudu Cour nationale de droit d'asile, podle nějž byla částečná mobilizace stále účinná, neboť dekret prezidenta neobsahuje žádné datum, které by stanovilo její konec, a dále i na analýzu publikovanou v novinách Novaja Gazeta.

6. Žalobce zároveň uvedl, že pokud by byl v rámci řízení o správním vyhoštění učiněn závěr, že návrat žalobce do země původu není možný z důvodu hrozby vážné újmy, mohlo by mu být na základě takového závazného stanoviska uděleno vízum za účelem strpění pobytu.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě shrnula skutkový stav a uvedla, že pokládá žalobu za nedůvodnou s tím, že žalobní body jsou totožné s odvolacími námitkami, proto odkázala na napadené rozhodnutí, ve kterém se s nimi vypořádala.

Podstatný obsah správního spisu

8. Podle úředního záznamu ze dne 19. 2. 2025 byla téhož dne vyslána policejní hlídka na adresu X, Praha X, kde se bez platného oprávnění nacházel žalobce. Policejní hlídka provedla pobytovou kontrolu. Žalobce předložil při kontrole cestovní doklad Ruské federace, ze kterého bylo zjištěno, že žalobce naposledy vstoupil do schengenského prostoru dne 10. 6. 2024 přes Hraniční přechod Praha – Ruzyně. Žádným jiným pobytovým oprávněním nedisponoval, lustrací v Cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR na základě dlouhodobého pobytu – zaměstnanecké karty s platností od 16. 12. 2022 do 15. 12. 2024. Dalšími lustracemi nebyl zjištěn žádný záznam, který by žalobce opravňoval k pobytu na území ČR. Proto byl žalobce téhož dne zajištěn a téhož dne s ním bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění.
9. Součástí spisu je informace k pobytu žalobce od Ministerstva vnitra ČR ze dne 19. 2. 2025, ve které uvedlo, že žalobce pobýval na území ČR na základě dlouhodobého pobytu – zaměstnanecké karty od 16. 12. 2022 do 15. 12. 2024. Dne 9. 12. 2024 podal žalobce žádost o trvalý pobyt. Žádost o trvalý pobyt nezakládá fikci pobytu. Jiné řízení. Které by žalobce opravňovalo k pobytu na území ČR v době poskytnutí informace, neprobíhalo.
10. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 19. 2. 2025 vyplývá, že do schengenského prostoru, do Česka přicestoval v roce 2013 za účelem studia. Od roku 2013 pobývá v Česku. Během svého pobytu byl asi 5x v Rusku, naposledy v lednu 2022. Mimo to byl několikrát na dovolené, např. v Egyptě nebo Rakousku. Pracovně byl v roce 2019 v Indii. Při studiích pracoval ve Škodě Mladá Boleslav, a jelikož má Škoda v Indii dvě továrny, pracoval asi týden i tam. Žalobce se dovolával toho, že měl podanou žádost o trvalý pobyt, proto se dostavil k vystavení překlenovacího štítku, jelikož chtěl druhý den odjet na lyže do Rakouska. Při této příležitosti se dozvěděl, že na území pobývá nelegálně a že měl společně se žádostí o trvalý pobyt požádat i o prodloužení dlouhodobého pobytu. Žalobce dále uvedl, že nemá závazky nebo pohledávky na území ČR, nepáchal tu trestnou činnost. Není mu známa žádná překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování. Na dotaz, zda mu hrozí v Rusku po návratu nějaké nebezpečí, odpověděl, že mu hrozí, že by šel do války. Také upozornil na to, že psal příspěvky na sociálních sítích proti režimu. Dále uvedl, že neví, zda mu byl doručen mobilizační rozkaz, nevykonal vojenskou službu ani nestudoval žádnou vojenskou školu. O azyl nežádal. Na dotaz, proč nevycestoval v době legálního pobytu,

odpověděl, že až v den zajištění se dozvěděl o tom, že ztratil pobytové oprávnění. Pracuje ve spediční společnosti jako dispečer, má na starosti řidiče.

11. Součástí spisu je závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 20. 2. 2025 (dále jen „závazné stanovisko“), ve kterém je uveden závěr, že vycestování žalobce do Ruské federace je možné. Závazné stanovisko odkazovalo na informace OAMP Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 8. 7. 2024, Základní vojenská služba a Náhradní civilní služba ze dne 28. 1. 2025, Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 8. 7. 2024. Tyto zprávy jsou součástí správního spisu.
12. V informaci OAMP Bezpečnostní a politická situace v zemi z 8. 7. 2024 je mj. uvedeno, že *„Ústava a další zákony mučení a podobné praktiky zakazují, nicméně nadále existují detailní a důvěryhodné zprávy o případech mučení, špatném zacházení a násilí ze strany státních orgánů včetně vynucených přiznání a mučení ve vězeňských zařízeních, a taktéž úmrtí následkem mučení. Oběti mučení a špatného zacházení jsou především protirežimně orientované osoby, v souvislosti s ruskou invazí na Ukrajinu protiváleční aktivisté, lidskoprávní aktivisté, příslušníci náboženských a sexuálních menšin apod. Dochází k případům, kdy oběti identifikují pachatele mučení a pachatel přesto není potrestán správními orgány. Pouze jeden případ skončil odsouzením podle článku trestního zákoníku přijatého v roce 2022, který trestá mučení.“* V části 6. Aktivní vojenské konflikty; 6.1. Mezinárodní ozbrojené konflikty je mj. uvedeno, že *„[p]lnohodnotnou invazi proti Ukrajině zahájilo Rusko 24. února 2022. V polovině roku 2024 ovládalo kromě Krymu části Doněcké a Luhanské oblasti (Donbas) a části Chersonské a Záporožské oblasti na jihu Ukrajiny. V průběhu invaze se ruské jednotky na území Ukrajiny dopustily řady činů, které jsou považovány a nyní i vyšetřovány jako válečné zločiny (např. znásilňování, mučení, mimosoudní popravy, únosy, hladovění). Na jejich vyšetřování se podílí mimo jiné Mezinárodní trestní soud (ICC) v Haagu spolu s ukrajinskými úřady. Během vojenských operací uplatňují ruské jednotky taktiku ‚spálené země‘ a ostřelují cíle (civilní, vojenské) po celém území Ukrajiny.“*
13. V informaci OAMP Základní vojenská služba a Náhradní civilní služba ze dne 28. 1. 2025 je mj. uvedeno, že *„[v] obecné rovině ruské úřady, včetně nejvyšších představitelů, např. prezident Putin, několikrát explicitně odmítly, že by branci byli cíleně posíláni do bojových operací na Ukrajině či že branci budou vysíláni do ukrajinských okupovaných a následně anektovaných oblastí – Luhanské, Doněcké, Chersonské a Záporožské. Zároveň ovšem anexe těchto čtyř oblastí v legislativní rovině umožňuje vyslání/umístění branců do těchto oblastí. Po anexi a vyhlášení tzv. ‚částečné mobilizace se neobjevovaly informace o nasazení těchto branců ve velkých počtech i přes individuální případy, k nim může docházet. Například Sergej Krivenko (Občané a armáda) uváděl v březnu 2024, že ‚vojáky základní služby do války masově neposílají‘, ale mohou být posíláni na anektovaný Krym nebo do příhraničních oblastí s Ukrajinou.“* V této informaci je též uvedeno, že po zásahu ruských úřadů bylo v počátcích invaze 600 branců zapojených do invaze staženo. Ruská redakce BBC uváděla v srpnu 2024, že během probíhající vláky na Ukrajině zemřelo nejméně 159 branců. V informaci se též uvádí, že veřejné zdroje informovaly o případech tlaku na brance, aby např. před koncem základní vojenské služby podepsali smlouvu s armádou, ale též o případu využití/zneužití neznalosti branců nebo o značných ekonomických pobídkách, včetně pobídek pro rodinu, pro vstup do ruské armády.
14. V informaci OAMP Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 8. 7. 2024 je mj. uvedeno, že *„[v]ůči navrátilcům neexistuje žádný*

zvláštní vzorec, který by se lišil od většinové populace. Zdroje současně uváděly, že ruské bezpečnostní složky nemají kapacitu, aby zvládaly kriminalizovat všechny protiválečné projevy na sociálních sítích. Často je stíhání iniciováno vnějším podnětem, např. nahlášením nebo faktorem známé osoby, např. známý (celorusky nebo lokálně) aktivista. (...) Stíhání za online protiválečnou aktivitu je podle dalšího zdroje daleko častějším jevem než za veřejný protest. Stíhání za protiválečné komentáře na sociálních sítích se co do celkového počtu případů stejnou mírou dotýká jak veřejně známých osob (aktivistů, novinářů, politiků apod.), tak obyčejných lidí. Ruské úřady mohou obecně využít pro případnou kriminalizaci online aktivity i komentáře z minulosti. Objevily se například případy kriminalizace i 3 roky staré aktivity. U specifických kategorií, zejména aktivisté, novináři apod., mají bezpečnostní složky údajně uložené jejich veřejné komentáře na sociálních sítích.“

15. Dne 27. 2. 2025 doručil žalobce správnímu orgánu vyjádření, ve kterém uvedl, že dne 9. 12. 2024 podal žádost o trvalý pobyt, o čemž obdržel i potvrzení. Byl v mylném domnění, že podání žádosti o trvalý pobyt automaticky prodlužuje jeho pobytový status na území, neboť žádost je stejná jako žádost o dlouhodobý pobyt, „jediným rozdílem je zvolený křížek“ na začátku žádosti, zda se jedná o žádost o trvalý pobyt nebo o dlouhodobý pobyt. V důsledku tohoto omylu zůstal na území ČR bez platného oprávnění. Uznal, že se dopustil administrativního pochybení. Žádal o pochopení jeho situace s ohledem na jeho dlouholeté působení v ČR a jeho vazby na tuto zemi a zájem o další integraci. Dále popsal své studium a pracovní působení v ČR. V závěru uvedl, že nesouhlasí s politikou současného režimu Ruské federace. Sdílí hodnoty demokratického státu a váží si svobody, kterou mu ČR poskytuje. K tomuto vyjádření doložil potvrzení o podání žádosti o trvalý pobyt, pracovní hodnocení zaměstnance, diplom o získání vysokoškolského vzdělání v bakalářském studijním programu Ekonomika a management, certifikát Logistický management 1 vydaný Škoda Auto University.
16. Dne 5. 3. 2023 vyrozuměl správní orgán prvního stupně žalobce o tom, že po zhodnocení všech jemu známých skutečností přistoupil k překvalifikování řízení na povinnost opustit území schengenského prostoru podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a upustil od vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán prvního stupně shledal nepřiměřenost vydat rozhodnutí o správním vyhoštění v tom, že je žalobce na území ČR od roku 2013, snažil se řešit své pobytové oprávnění, sám a dobrovolně se dostavil na pracoviště OAMP řešit své pobytové náležitosti. Pobyt měl na území ČR povolen od 16. 12. 2022 do 15. 12. 2024. V zákonné lhůtě nepodal žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, pouze si podal žádost o trvalý pobyt, ze které mu neplyne fikce pobytu. Po celou dobu svého pobytu si plnil své povinnosti. Studoval vysokou školu a řádně pracoval.
17. Správní orgán prvního stupně uložil žalobci rozhodnutím ze dne 15. 4. 2025 podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců povinnost opustit území do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal. V odvolání mj. namítal porušení § 36 odst. 1a 3 správního řádu. Dále znovu poukázal na to, že je Rusko ve válečném konfliktu a že žalobci hrozí povolání do vojska (podléhá branné povinnosti). Nesouhlasil se stanoviskem Ministerstva vnitra ČR, že mu nehrozí po návratu skutečné nebezpečí. Podle žalobce správní orgány zlehčují jeho tvrzení o branné povinnosti a o aktivní kritice ruského režimu na sociálních sítích. Také poukázal na to, že je v současné době omezeno vydávání pobytových oprávnění pro občany Ruské federace na základě nařízení vlády č. 55/2024 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

republiky podávaných na zastupitelských úřadech (dále jen „nařízení vlády č. 55/2024 Sb.“). Také citoval čl. 6 bod 4 návratové směrnice s tím, že má za to, že nejsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považoval za nepřezkoumatelné.

18. Žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 4. 2025 z důvodu porušení § 36 odst. 3 správního řádu, dále shledal zmatečnost ve výroku tohoto rozhodnutí.
19. Správní orgán prvního stupně následně vydal prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že jsou naplněny podmínky § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce pobýval na území ČR neoprávněně. K otázce obavy žalobce o narukování do armády uvedl, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem. Tuto zásadu uznává mj. i Úmluva o právním postavení uprchlíků (Ženevská konvence) z roku 1951., Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle Ženevské konvence není vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán prvního stupně rovněž poukázal na to, že žalobce uvedl, že mu nebyl doručen žádný mobilizační rozkaz, nevykonal ani základní vojenskou službu ve své vlasti a ani nestudoval na vojenské škole, jen sdělil, že mu hrozí, že by mohl jít do války. Toto tvrzení nemá ničím podloženo a podle názoru správního orgánu prvního stupně to uvedl jen proto, aby ztížil rozhodování správního orgánu a odvolal se na současný válečný konflikt na Ukrajině. Ohledně aktivit žalobce na sociálních sítích správní orgán prvního stupně nedospěl k závěru, že by žalobci hrozilo v Ruské federaci pronásledování. Vycházel přitom z informací OAMP, dle které neexistují vůči navrátilcům žádné zvláštní vzorce, kterými by se lišili od zbytku populace. S ohledem na nastavení soukromí účtů na sociální síti přitom neexistuje objektivní způsob, jak by se státní orgány mohly, pokud by o to měly zájem a měly na to kapacity, o aktivitách žalobce dozvědět. Správní orgán prvního stupně považoval za absurdní, že by ruské státní orgány mohly sledovat celý internet a kdokoli na světě by tam zveřejnil cokoli dle nich nevhodného, by byl trestně stíhán. Dle názoru správního orgánu prvního stupně lze překážku vycestování v případě ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců shledat pouze tam, kde je takové nebezpečí reálné, skutečné a bezprostředně existující. Dobu pro opuštění území stanovil v maximální lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozsudku.
20. Dne 5. 11. 2025 se žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal. Namítal porušení § 2 odst. 1 a 4 správního řádu, znovu poukazoval na to, že již při svém výsledku upozornil na to, že mu hrozí povolání do vojska. Ze spisu je zřejmé, že nesouhlasí s politikou ruského prezidenta Vladimira Putina, proto nemůže být branná povinnost hodnocena jako jeho občanská povinnost. Vyjádřil námitku neaktuálnosti stanoviska OAMP ze dne 20. 2. 2025, neboť vychází z dat zjištěných v červenci 2024, případně se odkazovalo i na informace z roku 2023 a 2022. Také odkázal na zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických, ze kterých vyplývá, že uživatelé sociálních sítí byli v rostoucí míře stíháni za politický, náboženský nebo jiný ideologický obsah příspěvků. Opakovaně namítal porušení čl. 6 bod 4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“).

21. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění uvedla, že neshledala žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost řízení nebo prvostupňového rozhodnutí. Bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně. Ohledně aktuálnosti závazného stanoviska ministerstva vnitra ČR měla žalovaná za to, že naplnilo podmínky definované v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2024, č. j. 21 A 34/2024. Poukázala na to, že je na žalobci, aby předložil důkazy o tom, že je skutečně povolán ke službě v ozbrojených složkách. Shodně posoudila i udělování trestů na základě příspěvků na sociálních sítích proti režimu. Odkázala též na vyjádření žalobce, který sám při výslechu uvedl, že mu v domovské zemi nehrozí žádné nebezpečí a neexistuje překážka, která by mu bránila ve vycestování do Ruska. Podle žalované žalobce neprokázal a ani z jeho vyjádření nevyplývá, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí z důvodů uvedených v čl. 2 a 6 návratové směrnice a může se vrátit do země původu, Ruské federace. Tento závěr není podle žalované v rozporu se zásadou non-refoulement. Ohledně obtížnosti získání pobytového oprávnění žalovaná konstatovala, že žalobce jakožto státní příslušník Ruské federace musí sdílet úděl své země, na kterou byly díky válečným konfliktům uděleny sankce.

Splnění procesních podmínek a listinné důkazní prostředky

22. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
23. Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlasili (žalobce výslovně, žalovaná mlčky), zároveň soud poučil účastníky o možnosti seznámit se s listinnými důkazními prostředky nahlížením do soudního spisu.
24. Žalobce předložil k žalobě čtyři internetové články v ruském jazyce (tři články pocházely z webových stránek <https://ovd.info> a jeden z <https://amp.dw.com>), které byly přeloženy do českého jazyka a opatřeny překladatelskou doložkou L. K., překladatelky z českého, ruského a ukrajinského jazyka, která je zapsaná do seznamu soudních překladatelů vedeného ministerstvem spravedlnosti České republiky. Soud z těchto listinných důkazů při svém rozhodování vycházel.
25. V nedatovaném článku (toliko z URL adresy odkazu je patrné datum ve formátu 2025/12/18) nazvaného „*V Moskvě po ‚kolotočových zatčeních‘ zahájili proti kurýrovi trestní řízení kvůli vojenským ‚fake news‘*“ je uvedeno, že byl zadržen muž kvůli příspěvku na sociální síti Instagram, který zveřejnil s bílo-modro-bílou vlajkou, kterou bezpečnostní složky považují za symboliku legie „Svoboda Ruska“, kterou úřady prohlásili za teroristickou organizaci. Příspěvek byl zveřejněn 31. 12. 2022 a zadržený muž v něm blahopřál Ukrajincům a ozbrojeným silám Ukrajiny. Tentýž muž byl znovu zatčen za příspěvek na sociální síti Facebook, ve kterém použil jako titulní obrázek s ostnatým drátem, bílo-modro-bílou vlajkou a nápisem „Občan krásného Ruska budoucnosti, vykonávající funkce zahraničního agenta v putinovské RF“.
26. V článku ze dne 19. 12. 2025 nazvané „*Pedagoga z Baumanovy univerzity odsoudili ke třem letům kolonie kvůli ukrajinským písním na VKontakte*“ je uvedeno, že byl odsouzen bývalý pedagog Moskevské státní technické univerzity ke třem letům odnětí svobody za výzvy Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

k extremismu – základem obvinění se staly písně zveřejněné na sociální síti VKotnaktě „*Batko náš – Bandera, Ukrajina – mati*“, *Zrodylys my velykoji hodyny*“ a „*My Rostemo*“ . V článku je též uvedeno, že odsouzený je filozof, docent katedry filozofie, účastnil se komunálních voleb a byl členem volební komise za stranu Jabloko, Zadržen byl v září 2024, v prosinci téhož roku byl zařazen na seznam „extremistů a teroristů“.

27. V článku ze dne 9. 3. 2024 nazvaném „*Vrátit se do Ruské federace a neskončit ve vězení. Jak probíhají kontroly na hranicích*“ je uvedeno, že v Rusku roste počet trestních řízení zahajovaných po kontrolách občanů při překročení ruské hranice. Důvodem se může stát příspěvek na sociálních sítích nebo finanční dar. Podle článku se kontrolují dary ukrajinským organizacím, protiválečné komentáře, „podezřelá“ víza v cestovním pasu. Kontrolují se lidé s evropskými a americkými vízy, od roku 2022 provádějí ruští pohraničníci pravidelné kontroly osob vstupujících do Ruské federace i vyjíždějících do zahraničí. Jsou známy případy, kdy důvodem ke kontrole bylo cizí státní občanství, povolení k pobytu v jiné zemi nebo vízum západních států. Při překračování hranic vyžadují pohraničníci předložit mobilní telefon, přičemž se kontrola neprotokoluje. V článku je popsáno několik případů takto realizovaných kontrol. Článek dále obsahuje rady, jak se chránit při překračování hranic (pořídit si nový cestovní pas, připravit si mobilní telefon nebo notebook). Dále je uvedeno, že se kontrola elektronických zařízení na hranicích stala za poslední dva roky technologicky vyspělejší, začalo se používat vybavení, které umožňuje stáhnout veškerá data uložená v telefonu do počítače k dalšímu zkoumání. Dochází též k pokusům o obnovu smazané korespondence v messengerech v telefonech, což souvisí s modernizací hardwarově-sofwarového vybavení na hranicích.
28. V posledním nedatovaném článku je uveřejněn profil konkrétního studenta, který odjel studovat do Německa, kde studoval politologii, zajímal se o historii, počítačové programy. V roce 2024 se vrátil do Ruska a byl zadržen kvůli komentářům na sociálních sítích, ve kterých vyjadřoval podporu Ukrajině a Ruskému dobrovolnickému sboru, což je jednotka, která se účastní války na straně ozbrojených sil Ukrajiny. Dne 16. 5. 2025 byl odsouzen k 6 letům odnětí svobody a byl zařazen na seznam teroristů a extremistů.

Posouzení věci soudem

29. Žalobce žalované vytýkal, že pro účely posouzení podmínek § 179 zákona o pobytu cizinců redukovala jeho obavu z povolání k výkonu vojenské služby na pouhou „občanskou povinnost“.
30. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který je držitelem platného povolení k pobytu podle čl. 2 odst. 16 Schengenského hraničního kodexu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně; to neplatí, pokud by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

31. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.
32. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se za skutečné nebezpečí podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
33. Podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. m. s.) nesmí být nikdo mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.
34. NSS se v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 65/2017-50, vyjádřil k účelu výše citovaného ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. NSS uvedl, že „[ú]čelem úpravy obsažené v § 179 zákona o pobytu cizinců je naplnění zásady *non-refoulement*, která vyplývá z Ženevské úmluvy a také z čl. 3 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“ Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, je třeba vykládat čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod tak, že „stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila.“ V rozsudku ze dne 14. 9. 2022, č. j. 6 Azs 342/2021-28, poté NSS dovodil, že „zásada *non-refoulement* se tedy (obdobně jako u správního vyhoštění) uplatní i v případě rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců.“
35. Je obecně známou skutečností, že na Ukrajině probíhá ode dne 24. 2. 2022 mezinárodní ozbrojený konflikt, který se týká v podstatě celého území státu, k tomu např. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2022, č. j. 4 Azs 214/2022-41, ve kterém uvedl: „Nicméně v dané věci je třeba přihlédnout k bezprecedentní situaci, která nastala v domovské zemi stěžovatelů po vpádu jejich vojsk na Ukrajinu dne 24. 2. 2022. Během této vojenské agrese dochází nejen k páchání zločinů proti míru a lidskosti okupační armádou vůči Ukrajině a jejímu civilnímu obyvatelstvu, nýbrž i k masivnímu potírání mezinárodně garantovaných základních práv vlastního obyvatelstva orgány Ruské federace na jejím území a k vynucené účasti významné části jejich občanů na této útočné válce. Česká republika se přitom v reakci na zmíněnou vojenskou invazi připojila k celé řadě sankcí vůči Rusku a mnoha způsoby pomáhá Ukrajině při její obraně vůči agresorovi, takže je vnímána v domovské zemi stěžovatelů jako nepřátelská země.“ Dále k tomu např. rozsudky NSS ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021-31, a ze dne 22. 4. 2022, č. j. 5 Azs 218/2020-28.
36. Obecně známou skutečností je tedy již i to, že vojenská invaze Ruské federace na Ukrajinu je aktem mezinárodní agrese, v rámci které ruská vojska páchají zločiny proti míru a proti lidskosti a v jejímž důsledku přijala Česká republika společně s dalšími státy sankce proti Ruské federaci (viz také rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49, č. 4364/2022 Sb. NSS). Ruská federace tak svými činy proti Ukrajině naplňuje zločiny a jednání ve smyslu čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice (k tomu srov. např. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2024, č. j. 40 Az 1/2024-28, či ze dne 31. 1. 2024, č. j. 40 Az 13/2023-22). V případě branné povinnosti v Rusku se tedy nejedná o plnění takové povinnosti v regulární armádě demokratického právního státu, které by bylo v souladu

s mezinárodním právem (viz rovněž rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2023, č. j. 19 Az 16/2023-21).

37. Ačkoli lze připustit, že vyjádření žalobce, pokud jde o nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, byla spíše obecná, tak způsob, jakým k jeho vypořádání přistoupila žalovaná, je nedostatečný. Žalovaná totiž zcela pominula, že od povinnosti vykonat vojenskou službu jakožto občanskou povinnost je třeba odlišovat situaci, kdy by se žalobce mohl podílet v souvislosti s válkou na Ukrajině na válečných zločinech a zločinech proti lidskosti a kdy by mohl být vystaven nepřiměřeným sankcím za nenastoupení výkonu služby. Tyto aspekty bylo nezbytné v řízení důkladně posoudit, což žalovaná neučinila, proto je její rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a je tím naplněn důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a). s. ř. s. Žalovaná přitom zcela pominula skutečnosti vyplývající i z Informace OAMP ze dne 8. července 2024 Bezpečnostní a politická situace v zemi, ve které je uvedeno, že „[v] průběhu invaze se ruské jednotky na území Ukrajiny dopustily řady činů, které jsou považovány a nyní i vyšetřovány jako válečné zločiny (např. znásilňování, mučení, mimosoudní popravy, únosy). Na jejich vyšetřování se podílí mimo jiné Mezinárodní trestní soud (ICC) v Haagu spolu s ukrajinskými úřady. Během vojenských operací uplatňují ruské jednotky taktiku „spálené země“ a ostřelují cíle (civilní, vojenské) po celém území Ukrajiny. Evropská unie uvalila na Rusko po jeho invazi na Ukrajinu rozsáhlé sankce.“ Žalovaná na tuto část zprávy nijak nereagovala, nijak se s ní nevypořádala. V tomto smyslu je tedy i skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, v rozporu se spisem. Přitom právě v této informaci je potvrzena naprostá mimořádnost situace, na kterou i žalobce odkazoval prostřednictvím rozsudků soudů a která bezprostředně souvisí s tím, že se chce vyhnout výkonu vojenské služby. Ačkoli lze s žalovanou v obecné rovině souhlasit s tím, že branná povinnost a výkon vojenské služby představuje základní státoobčanskou povinnost, tak byla povinna v projednávané věci odlišit tuto povinnost od situace, kdy by se žalobce mohl podílet na válečných zločinech, neboť právě s ohledem na ruskými vojsky páchané zločiny proti míru a lidskosti na Ukrajině se v případě branné povinnosti v Rusku zjevně nejedná o plnění povinností v regulérní armádě demokratického typu právního státu, které by bylo v souladu s mezinárodním právem.
38. Žalovaná tedy (a shodně i správní orgán prvního stupně) k obavám žalobce z povolání k vojenské službě nepřiléhavě odkazovala pouze na obecnou občanskou povinnost a také vytkla žalobci, že neprokázal, že mu skutečně hrozí povolání do služby. Soud ovšem upozorňuje žalovanou na to, že i v informaci OAMP ze dne 28. ledna 2025 Základní vojenská služba a Náhradní vojenská služba, která je založena ve správním spise a z níž vycházela, je v prvním odstavci uvedeno, že „[z]ákladní vojenská služba v ruské armádě je povinná po dobu 12 měsíců pro osoby ve věku od 18 do 30 let.“ Žalobce přitom spadá do této věkové kategorie a sám na to upozorňoval. Je tedy stále osobou povinnou vykonat základní vojenskou službu. Ze zprávy lze navíc vyčíst, že se odvody týkají stovek tisíc osob ročně. Zpráva konkrétně uvádí: „Počet odvodů a povolávání probíhá dvakrát ročně (pro jarní odvody duben-červenec, pro podzimní říjen-prosinec). Počet branců odvedených během každého období se pohybuje pravidelně mezi 130 až 150 tis. osob. Celkový počet osob ročně podléhajících potenciálním odvodům dosahuje přibližně 1,2 mil. osob (včetně osob zdravotně nezpůsobilých, s odkladem apod.), z nich je ročně okolo poloviny předvoláno k odvodovým komisím. Během základní vojenské služby prochází branci 1 až 2měsíčním základním výcvikem a následně specializovaným výcvikem trvajícím od 3 do 6 měsíců. Poté jsou přiřazeni k určité jednotce. Po

absolvování základní vojenské služby jsou následně zařazeni do tzv. záloh.“ Je tak pravděpodobné, že žalobce může být po návratu do vlasti skutečně povolán k základní vojenské službě (přičemž není vyloučeno, že by její část vykonával v anektované oblasti Ukrajiny). Žalobní bod týkající se nedostatečného vyhodnocení branné povinnosti žalobce shledal soud důvodným.

39. Žalobce dále namítal, že žalovaná nedostatečně vyhodnotila brannou povinnost i ve vztahu k jeho politickému postoji a že se nezabývala represemi, které mu za to (pravděpodobně za jeho protirežimní postoje) hrozí. Žalobce tvrdil, že ze správního spisu vyplývá, že dlouhodobě, veřejně a opakovaně vyjadřuje nesouhlas s politikou prezidenta Ruské federace Vladimira Putina.
40. Soud předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci zástupce žalobce (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
41. Soud předně poukazuje na to, že ze správního spisu je patrné toliko to, že žalobce při výslechu dne 19. 2. 2025 uvedl, že psal příspěvky na sociálních sítích proti režimu. Dále pak až v odvolání ze dne 5. 11. 2025 uvedl, že ze *spisové dokumentace vyplývá*, že nesouhlasí s politikou ruského prezidenta Vladimira Putina a svůj nesouhlas několikrát opakovaně publikoval na sociálních sítích. Ve správním spise ovšem není založen žádný podklad, např. screenshot profilu žalobce na konkrétní sociální síti, resp. konkrétních příspěvků, jichž by se žalobce dovolával. Žalobce takový podklad nepředložil ani soudu. Zároveň žalobce neuváděl ani žádné podrobnosti týkající se zveřejňovaných příspěvků (jejich přesný obsah, počet, dobu, kdy je zveřejňoval, kolik osob na příspěvky reagovalo apod.)
42. Podle soudu tak nelze mít za tohoto skutkového stavu za prokázané tvrzení žalobce, že *dlouhodobě, veřejně a opakovaně* vyjadřuje nesouhlas s politikou Vladimira Putina. Žalobce nepředložil ve správním řízení žádné důkazy, kterými by toto své tvrzení prokázal. Soud nijak nezpochybňuje, že žalobcovo tvrzení o nesouhlasu s politikou Vladimira Putina může být autentické, avšak je příliš obecné na to, aby se ním mohla žalovaná, resp. i soud podrobněji zabývat. Žalobce nepředestřel dostatečně individuální okolnosti svého příběhu. Není zřejmé, kolik protirežimních příspěvků napsal (zda šlo o jednotky/desítky nebo stovky příspěvků), ani nesdělil jejich konkrétní obsah, z něhož by bylo možné dovodit *intenzitu* nesouhlasu; zda obsahují vyjádření *prostého nesouhlasu* s politikou Vladimira Putina, nebo vyzývají aktivně ke krokům proti režimu Vladimira Putina, zda jsou spojeny s organizacemi aktivně bojujícími proti režimu Vladimira Putina, či snad nějak reflektují konkrétní aktivní činy žalobce. Žalobce netvrdil, že by se řadil mezi aktivisty bojující proti režimu, toliko obecně konstatoval, že se negativně vyjadřoval proti režimu Vladimira Putina.
43. Soud má přitom za to, že z obsahu spisu ani z podkladů předložených žalobcem nevyplývá, že by byl jen za vyjádření protirežimního postoje hrozilo žalobci vyšší riziko povolání k vojenské službě. V tomto ohledu tedy nepovažuje napadené rozhodnutí za nedostatečně odůvodněné, nebo že by vycházelo z nesprávně zjištěného skutkového stavu.
44. Pro posouzení možných represí za vyjadřování protirežimních postojů pak žalobce předestřel příliš obecné tvrzení, které nelze individualizovaně vyhodnotit. Pokud by totiž Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

žalobce sdílel toliko jednotky příspěvků, lze mít za to, že je v jeho silách příspěvky odstranit, případně se řídit radami, které byly uvedeny v článku nazvaném „*Vrátit se do Ruské federace a neskončit ve vězení. Jak probíhají kontroly na hranicích*“, který předložil společně s žalobou. Žalobce by si mohl pro účely možné hraniční kontroly zřídit nový účet na sociální síti a ten „naplnit“ nezávadným obsahem, smazat staré příspěvky apod. Jak z podkladů založených ve správním spise, tak z podkladů, které předložil žalobce, je patrné, že k trestání protirežimních postojů dochází, dokonce čím dál častěji. V tomto ohledu tedy nevyhodnotil soud podklady založené ve správním spise za neaktuální. Zároveň je patrné, že zjišťování protirežimních postojů je spíše nahodilé – celníci požadují po kontrolovaných osobách předložení mobilního telefonu, který následně kontrolují. Případně dochází ke kontrolám na základě udání. Ani ze zpráv předložených žalobcem nevyplývá, že by docházelo ke zcela systematickému monitorování všech sociálních sítí, byť lze připustit, že z článků vyplývá, že bezpečnostní složky zdokonalují techniky, kterými mohou občany kontrolovat. Nicméně ani žalobce nedoložil, že by státní složky aktivně vyhledávaly na internetu protirežimní vyjádření (s výhradou veřejně aktivních aktivistů nebo jinak známých osob), zároveň nedoložil rozsah svých aktivit na sociálních sítích, aby mohly správní orgány, resp. soud individualizovaně vyhodnotit, zda je v případě žalobce naplněno riziko, že by mohl být pro své aktivity již monitorován a případná doporučená preventivní opatření před hraniční kontrolou by nemusela být dostatečná. V této části tak soud žalobu důvodnou neshledal.

45. Nakonec žalobce (opakovaně namítal) neaktuálnost závazného stanoviska. Žalobce ovšem neuvedl konkrétní skutečnosti, které by v závazném stanovisku (jeho podkladech) zpochybňoval. Prostřednictvím citace rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2024, č. j. 21 A 34/2024-28, lze mít za to, že rozporoval pasáže týkající se mobilizace. Městský soud v Praze vytýkal tamnímu závaznému stanovisku, že je zaměřeno toliko na oficiální mobilizaci a nijak se netýká i možné tzv. skryté mobilizace. V nyní projednávané věci je ovšem skutkový stav odlišný. Informace OAMP ze dne 28. ledna 2025 Základní vojenská služba a Náhradní civilní služba se vyjadřuje i k tzv. skryté mobilizaci a upozorňuje na rizika nátlaku na brance ohledně podpisu smlouvy s armádou. V tomto ohledu tedy nemá soud za to, že by bylo stanovisko, resp. jeho podklad neaktuální. Jiné konkrétní skutečnosti žalobce v tomto kontextu netvrdil. Soud tento žalobní bod vyhodnotil jako nedůvodný.

Závěr a náklady řízení

46. Z výše uvedených důvodů soud konstatuje, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to v části týkající se posouzení podmínek možnosti vycestování žalobce ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Dále žalovaná pochybila, když v souvislosti s povinnou vojenskou službou vzala za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který je v rozporu se spisem, čímž zatížila napadené rozhodnutí vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení musí žalovaná při posuzování branné povinnosti zohlednit i to, že se ruská armáda dopouští na Ukrajině válečných zločinů a zločinů proti lidskosti a v této souvislosti musí zohlednit veškeré podstatné skutečnosti, které ze správního spisu vyplývají.
47. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměla ve věci úspěch. Žalobci, který byl ve věci zcela

úspěšný, přiznal právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, které představuje soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Náhradu nákladů je žalovaná povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. ledna 2026

Martina Kotouček Mikolášková v.r.
soudkyně